

ARCHIV - ANEB Ā KODA HEZKĀ•CH TEXTĀ®

ĀĀEtrtek, 10 duben 2008

Nedávno jsem hledala nĀ›jaký Ā•lánek, bloumala jsem minulou Kudlankou, a pĀ™itom jsem našla plno velice zajímavých textĀ™. Bylo to docela pĀ™ijemné zavzpomínání. Já vím, ono se Ā™íká "Nevstoupíš dvakrát do stejné Ā™ěky", ale pĀ™esto se mi vybavilo mnoho z tehdeších osudĀ™, tehdeších záĀ™itkĀ™. ProĀ• ty hezke nepĀ™ipomenout?

Tak vám obĀ•as nĀ›co "z minula" zopakuju, vĀ›Ā™ím, Ā™e i vás to potĀ›ší. NehledĀ› na to, Ā™e jste tehdy tĀ™ebas je Kudlanku neznali :-))) Na úvod jsem vybrala následující milé zavzpomínání: Po mnoha a mnoha letech, pĀ™i opĀ›tovném setkání s mou první láskou, se mi vybavilo pouze nĀ›kolik momentĀ™. Jinak nic, samá mlha. AĀ™ teprve pĀ™i „promítnutí" jednoho záĀ™itku, se postupnĀ› pĀ™idávaly další a další proĀ™itky i historky, které byly uloĀ™eny nĀ›kde na dnĀ› pamĀ›ti. Byly jich hodnĀ›, byly neurované, rodily se na pĀ™eskĀ™ku a klíĀ•ová myšlenka s názvem „proĀ•?", mi nedávala vĀ›bec Ā™ádný smysl. Vybavovaly se mi postupnĀ› aĀ™ veĀ•er v hotelu, aĀ™ jsem z toho promítání a pĀ™emýšlení nakonec usnul. I kdybychom si na vše vzpomnĀ›li, nevešlo by se to do slabé pĀ™lhodinky našeho setkání, ve které se probíral spiše náš souĀ•asný stav. Pokud má pamĀ›Ť dno a pokud v mém mozku pĀ™evaĀ™ují Ā™ivé buĀ™ky nad odumĀ™elými, mĀ›l bych se na to dno Ā•sem prohrabat. Ale proĀ•? Nedávno.... DojĀ™dĀ›li jsme spolu dennĀ› do školy. UĀ™ pĀ™ed pĀ™íjezdem do stanice, kdy se ozývalo skĀ™ípĀ›ní stahoval okno a mával na ni, aby mi omylem nenastoupila do jiného vagónu. Ahó, pusa, zaregistrování její nové kostkované minisuknĀ› i svĀ™dné blĀ™zky, která skrývala mnĀ› tak známý poklad, který mne stále vzrušoval a lákal zároveň, nasání vĀ›nĀ› její pokoĀ™ky i vlasĀ™, zafixování si jejího úsmĀ›vu oĀ•í i úst hluboko do podvĀ›domí, úkoly, vzájemné opsání pĀ™edem domluvené dĀ›lby práce a za souĀ•asně maĀ•kání rukou i letmých dotekĀ™ pár minutek pĀ™ed výstupem ještĀ› vzájemné sdĀ›lení novinek. To byla naše kaĀ™dodenní cesta do školy, kam jsme se oba tĀ›šili i tehdy, kdyĀ™ hrozilo zkoušení Ā•í písemky. SedĀ›li jsme spolu ve druhé lavici uprostĀ™ed a o vš se dĀ›lili. PomĀ™kami poĀ•inaje, svaĀ•inami i obĀ•asnými mlisky konĀ•e. TĀ™ída to o nás vĀ›dĀ›la. Jedni si nás dobírali a Ā™ „dvojĀ™ata" nebo „manĀ™elé", jiní nám fandili. Písemka z fyziky. Nikoho ten „bídák" nepĀ™esadil, pouze nás dva. Mne posadil do poslední prázdné lavice, ji nechal na místĀ›. ProĀ•? Ā™adonili jsme, tĀ™ída škemrala, aby nás nechal u sebe, Ā™e prý jsme na sebe „zvyklí"... Nic s ním nehnulo. Asi nepĀ™ál naší lásce. A jako naschvál, tentokrát nebylo ani rozdĀ›lení na A a B. To by byla dĀ›lba, paneĀ™ku ... Ohlédla se a vidĀ›la mne jak sedím se zaloĀ™enými rukama a nepíšu. I ona odloĀ™ila propisku a také pĀ™estala psát. Bídákovy výzvy i výhrĀ™Ā™ky jsme ignorovali a na konci hodiny mu odevzdali prázdné papíry. Oba za pĀ›t. Jak jinak. Miloval jsem ji snad ještĀ› víc. Za tu solidaritu, za to, Ā™e mne v tom nenechala samotného. Však jsem jí to dal., pĀ™i návratu, v poloprázdném veĀ•erním vlaku, patĀ™iĀ•nĀ› najevo. Chudinka moje milovaná..., s ušmudlanou blĀ™zkou... Málem pĀ™ejela. Druhý den musela vzít jiný svetĀ™ík, který naopak zdĀ™azĀ™oval to její nádherné Ā™enství, neĀ™ aby ho zakrýval. Slušel jí stejnĀ› ještĀ› víc, neĀ™ ta vĀ•erejší blĀ™ziĀ•ka. PĀ™esazení se opakovalo ještĀ› jednou, ovšem se výsledkem. Stávka. Dvakrát za pĀ›t! Pak si ten starý pán, který snad rozumĀ›l pouze fyzikálním zákonĀ™m, asi uvĀ›domil, Ā™e by nám, ale i tĀ™idĀ›, pokazil prĀ™mĀ›r, proto uĀ™ nás v budoucnu nechal u sebe. Snad mu domluvil i náš tĀ™idní profesor, od kterého vlastnĀ› vzešla naše pĀ™ezdívka „dvojĀ™ata", nevím. Ovšem „pikantní", úsmĀ›vná aĀ™ trapná byla mnohá omlouvání naší společné nepĀ™ítomnosti. „Byla jsem u lékaĀ™e". „A proĀ• jste šel s ní?" „To jste jí nesl tašku"? „Ano, protoĀ™e jí bylo špatnĀ›..." Dnes bychom se za ty nevĀ›rohodné hlody oba stydĀ›li, ale tehdy nám to bylo nĀ›jak jedno. HlavnĀ› Ā™e splnily úĀ•el. A „za školou" to s ní bylo tak nádherné... Víkendy byly tehdy strašnĀ› dlouhé a asi bychom je nepĀ™eĀ™ili, kdybychom se aspoĀ™ jedenkrát za víkend nesešli. Ani tĀ›ch 30 km mezi námi, nám neĀ•inilo Ā™ádné potĀ™e. Na kolech to bylo nĀ›co málo pĀ™es pĀ™lhodinku jízdy. KaĀ™dý na poloviĀ•ní vzdálenost. Našim spĀ™ cílem byl malý palouĀ•ek s jiĀ™ neudrĀ™ovaným posedem, na který vedla lesní cesta z hlavní silnice. Na Ā™ádného myslivce jsme tam nikdy nenarazili. Poseď byl jenom náš. Tam jsme si vymĀ›Ā™ovali vypoĀ•tené pĀ™íklady, zkoušeli se z ruských básniĀ•ek, které mi vĀ›bec nelezly do hlavy, ale hlavní výmĀ›nou tam byly city. A zvlĀštĀ› za deštĀ› nám tam bylo spolu pĀ™enádhernĀ›. Tam jsme plánovali, smáli se, škádlili se i milovali. ObĀ•as jsem sice musel pĀ™inést nĀ›jaký ten hĀ™ebík a opravit vstup do toho našeho chátarjícího azylového bydla, ale oba jsme to místo mĀ›l dĀ›snĀ› rádi. Vybavila se mi její chutná modrá pusa od borĀ™vek, oslava jejího pĀ™íjetí na vysokou pĀ™i láhvi levného vína, která mezi námi dvĀ›ma „kolovala", vybavil se mi její povzdech, Ā™e na posedu není záchod i její smích a následné rozvádĀ›ní tohoto problému do ad absurdna, kdyĀ™ jsem navrhl, Ā™e nemusí slézat a Ā™e mĀ›Ā™e Ā•Ā™rat shora do

AĀ™ jednou. Bylo to skoro na konci prázdnin. V kapse jsem mĀ›l nĀ›jakou chemii proti komárĀ™m a tĀ›šil jsem se, ja ji celou namaĀ™u, aby se nestávala potravou. A také jsem se o ni nechtĀ›l dĀ›lit s tĀ›mi bodavými potvorami. UĀ™ z lesní cesty jsem vidĀ›l její kolo, opĀ™ené o sloup posedu. Po vrzajícím Ā™ebĀ™íku lezu „potichu" nahoru, Ā™e na ni udĀ›lám „bať", ale vybařl na mne její smutek. „Co se stalo? Co je ti?" Se slzami v oĀ›ích se mi svĀ™Ā™ila, Ā™e spolu s matkou odjĀ™dĀ›jí do Jugoslávie. Rozhodlo se to prý na poslední chvíli. „Prý na dovolenou". Odtamtud pak za tátou, do NĀ›mecka. O jejím tátovi jsem uĀ™ jednou slyšel. Bylo to však v souvislosti s jejich rozvodem. Od té doby se o nĀ›m nezmínila. AĀ™ teĀ•? Za tátou? Nešlo mi to do hlavy. To byla rána. Snad celou hodinu jsem ji maĀ•kal v objetí a Ā™íkal si, Ā™e to není moĀ™né. Ā™e je to sen. šeptala mi, Ā™e musí a Ā™e to nesmím nikomu Ā™íct. Doma vracel aĀ™ za tmy, bez svĀ›tla. Jel jsem skoro krokem, v hlavĀ› zmatek. Co bude dál?...co naše plány?...její pĀ™íjetí na školu?... proĀ• to zahodí? Spousta otázek, Ā™ádná odpovĀ›Ā•. Pusa mne stále pářila od našeho, snad posledního, nekoneĀ•ného polibku. V ten moment jsem nenávidĀ›l celý svĀ›t a ze všeho nejvíc, tu zkurvenou politiku. Byl jsem vzteklý i namĀ›kko zároveň. Za nĀ›jakou dobu pĀ™išel pohled. Bez zpáteĀ•ní adresy. Sakra. ProĀ•? Pozdrav pusa. Pa. Za další mĀ›sice pĀ™išly ještĀ› tĀ™i pohledy a jedno pĀ™ání k narozeninám. V 90. letech byl vyslán na týdenní školení k jedné US firmĀ›, sídlící nedaleko Wiesbadenu, od které jsme koupili zaĀ™ízení. Co s naĀ•atým veĀ•erem? Rozhodl jsem se pro prohlídku Wiesbadenu. Po hodinĀ› courání mi to Ā•umĀ›ní do stále stejných výloh

připadalo nudné, a únavné. Rozdělil jsem si diety na útratu a na dárovní a na přání zóně jsem si sedl do předzahrádky. Popíjím pivo, v duchu připouštávám jeho cenu a pozoruji kolemjdoucí. Z protějšího obchodu vycházela žena. Koho mi jen připomínala? Naše pohledy se setkaly. Je to možná? Byla to ona, kdo udělal první vstátní krok a v posledních pár metrech se i rozběhla. Ano, byla to ona. Moje úpr holka. Skoro se odrazila a tak jako dříve před léty, mi skočila do náruče. Byla to ona, kdo vyřkl mé jméno tak krásně zdobně a mazlivě, jako před léty "Co tady děláš?" Těch otázek a odpovědí bylo mnoho. Za to zprostředkované setkání bych měl poděkovat tentokrát její matce, té matce, která mi ji před mnoha lety odvedla a která tam teď, na stará kolena, žije v nějakém penziónu. Když jsme se loučili delším než jen kamarádským polibkem, a kdy jsem si ponechal je své poněkud déle, než je obvyklé, pozoroval jsem ji, dokud mi nezmizela z očí. V ústích mi stále zněla jedna její věta: "Mám se dobře, ale nejsem tu doma". V duchu jsem zjišťoval, co se na ní za ta léta změnilo. Účes, barva vlasů, trošku přibrala... oči stále stejné, krásné, zvědavé, smávající se... Ze zadumání mne vytrhl úsměv, odnášející její pohárek po zmrzlině. Odmítl jsem další pivo, dopil jsem to zteplé a jen tak, bez cíle, jsem se coural neznámými uličkami a v duchu jsem ji srovnával s mojí ženou. Zjistil jsem, že jsme si, snad v návalu vyměňovaných informací, zapomněli dát i adresy. Pro ale? Vždyť je to tak dávno... Ale stejně ji mám rád. Master